

Ha mort Pau Riba

El músic i escriptor ha mort com a conseqüència del càncer de pàncrees que va anunciar mesos enrere | Riba ha estat un referent intergeneracional de la música popular moderna i la cultura catalana

Pau Riba (Palma, 1948 - Tiana, 2022) ha mort avui com a conseqüència d'un càncer de pàncrees que li va ser diagnosticat mesos enrere.

Un dia vaig néixer. I fou d'aquesta manera com aquell matí d'agost de l'any 1948 em vaig trobar respirant en una cambra despullada i trista de Terreno, a Palma. M'ofegava de calor i tenia gana, i no sabia ni qui ni per què m'havien deixat dins d'aquell cabàs submergit en tanta claror que m'encegava i a mercè de tant soroll infernal eixordador; i sentint-me indefens, em vaig posar a plorar. Fou ma primera cançó.

Poc temps després m'havien crescut uns cabells rossos com un fil d'or i tot de rínxols em cobrien el clatellet en tan bella forma que tothom felicità els meus pares per la preciosa nina filla seva, tan graciosa: fou la primera vegada. I ja aleshores, infinitament divertit, vaig arrencar a riure. I fou la segona cançó. Després d'allò, el meu pare em féu tallar els cabells, i també fou la primera vegada. I si busqueu aquell barber, encara es recordarà de la cançó que vaig cantar-li.

La quarta cançó no recordo quan va ser, però el cert és que des d'aleshores he continuat cantant i cantant tota la vida, dia rere dia, i que també me l'han cantada entre tots, ara i adés, l'un i l'altre. (...)

Quan tenia quinze anys també em van regalar una guitarra, tot amb tot, també em vaig posar a fer cançons. També vaig passar la meva etapa mística cercant la llum, i la meva etapa sentimental

buscant l'amor, i la meua etapa profunda buscant la llibertat i la pau. Però tot això no em satisfia ni m'agradava, i m'avorria. Tothom feia el mateix, i ja començava a resultar soporífer. Així doncs, sense pensar-m'ho més, em vaig posar a fer cançons d'una altra mena. De tota manera, però, no me'n va sortir cap fins que no vaig haver sentit moltes cançons beat, moltes cançons blues, moltes cançons pop, moltes cançons jazz, moltes cançons rock, moltes cançons soul, moltes cançons folk, moltes cançons lleugeres, moltes cançons populars, moltes cançons dolentes, moltes cançons de protesta, moltes cançons de matinada, moltes cançons de Bob Dylan, i molts llibres de William Saroyan.

I un dia em moriré.

Amb aquest esbós autobiogràfic n'hi hauria prou i de sobres per copsar la dimensió del personatge, per saber qui és **Pau Riba**: el més gran iconoclasta de la cançó catalana, el geni capaç d'avançar-se a tots els moviments musicals, el hippy perdut en el món modern.

Pau Riba i Romeva va néixer a Palma (Mallorca) el 7 d'agost del 1948. Va ser el segon fill d'una família benestant de Barcelona instal·lada temporalment a Mallorca. Els seus avis paterns eren el poeta Carles Riba i la poetessa Clementina Arderiu, i l'avi matern, Pau Romeva, va ser un dels fundadors d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), a més de pedagog, escriptor i traductor al català d'obres de Chesterton i de l'*Oliver Twist* de Charles Dickens. Tot plegat va fer que el petit **Pau** creixés en un ambient culte, catalanista i crític amb el règim del general Franco: "Jo em pensava que era d'una família d'esquerrers perquè eren antifranquistes, i no va ser fins anys més tard que vaig descobrir que eren antifranquistes però de dretes", ha confessat el cantant en més d'una ocasió.

La seva activitat en el camp de la música va començar el 1964, quan amb el seu cosí segon i company de classe Jordi Casassas van formar el grup **Els Troba-2**. En aquesta època va començar a escriure els primers poemes, alguns dels quals de seguida va transformar en cançons. Dos anys més tard va guanyar un accèssit al premi La vida nova de Cantonigròs pel recull de narracions curtes *Carta a la vida*.

El 1967 va guanyar dos premis literaris al Centre Parroquial Sant Josep de Badalona: es va emportar el primer premi de prosa per *La guerra molla* i el de poesia per *La nit blanca*. També es va presentar i guanyar el 1er Festival de la Cançó Universitària amb "Taxista", que ben aviat publicaria al seu primer disc. Després de ser detingut per participar en una manifestació universitària escriu una cançó relacionada amb l'experiència: "Quatre barres blanc i negre", que inclouria anys més tard al disc *Electròccid àccid alquimístic xoc* (Movieplay, 1975).

En plena efervescència de la Nova Cançó va intentar entrar a formar part d'Els Setze Jutges, encara que va ser rebutjat a causa de la seva veu i la seva manera de vestir. S'explica que no va passar la prova perquè tenia "veu de regadora". Pocs després, al full promocional del primer disc (atribuït a Àngel Casas) s'aprofitava de la desafortunada declaració i asseverava: "Té veu de regadora, però una regadora pot fer florir tot un jardí".

La discogràfica Concèntric és qui va publicar aquest primer treball, l'any 1967. Era un EP amb tres cançons: "Taxista", "El matí de Sant Esteve" i "Aquest carrer m'és prohibit", que va suposar un trencament total amb tot el que s'estava fent en català en aquell moment. Mentre Els Setze Jutges i la majoria dels altres cantants englobats a la Nova Cançó s'emmirallaven en la cançó francesa i italiana, **Pau Riba** no va dubtar a girar els ulls cap als Estats Units i deixar-se influir pel rock i el folk nord-americà. Tot i això, va coincidir amb alguns jutges al disc *El Nadal no té vint anys* (Concèntric, 1967), en què cantava "L'enuig de Sant Josep".

Va cofundar el Grup de Folk, on va coincidir amb **Jordi Batiste**, **Sisa** i **Oriol Tramvia**, entre molts altres. **Riba** cantava amb **Jordi Pujol**, amb qui va formar el duet **Pau i Jordi**. Junts van publicar dos EPs amb temes tradicionals catalans passats per la seva òptica lúdica i divertida: un primer treball amb "La pastoreta", "La viudeta", "La llebreta" i "En Pere Galleri" (Concèntric, 1968),

i "El rei de Xauxa" i "El bon caçador" (Concèntric, 1969). El duet també va enregistrar altres gravacions als discos col·lectius del Grup de Folk. Paral·lelament a la seva activitat amb **Pau i Jordi Riba** no va deixar de compondre noves cançons i va publicar dos nous senzills. El primer contenia dues peces, entre les quals hi ha l'èxit més important de la seva carrera: "Noia de porcellana" (Concèntric, 1968). Al segon hi ha un altre dels seus temes cabdals, "L'home estàtic" (Concèntric, 1968). Sovintejava actuacions amb **Raimon i Pi de la Serra**, i va presentar el seu primer cançoner, *Cançons i poemes*, amb pròleg del cantant de Xàtiva.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=1NxaPovt6M0>

Paral·lelament a la seva inquietud per la música, **Pau Riba** va explorar els camins del dibuix i del disseny. Després d'haver estudiat disseny i grafisme dos anys a l'escola Massana, va aconseguir que la seva pròpia companyia discogràfica, Concèntric, li oferís un contracte. Així, **Riba** va passar a ser el responsable de la majoria de portades del segell i, al marge dels seus propis discos, també va treballar per a la resta d'artistes de la companyia: **Lluís Llach, Grup de Folk, Maria del Mar Bonet i Guillermina Motta**, entre d'altres. El 1969 va participar en un interessant disc EP anomenat *Miniatura* (Concèntric), que compartia amb tres artistes més: **Sisa, José Manuel Brabo 'Cachas' i Albert Batiste**. El disseny de la carpeta inclou uns retallables, i a l'hora de signar els temes, els cantants anglicitzen els seus noms: **Paul R. Riba, James M. Sisa, Al T. Batiste i Josh M B. Cachas**. El gener de 1970 va publicar el seu disc referencial: *Dioptria* (Concèntric, 1970). Concebut inicialment com un doble treball, al final va sortir en un sol vinil, tot i que la carpeta continuava pensada per a dos discos. La segona part, *Dioptria/2* (Concèntric, 1971), va aparèixer un any més tard, el gener de 1971. El primer LP, gravat amb els Om de **Toti Soler**, es va presentar al Gran Price amb l'espectacle *Elèctric Tòxic e Clàxon So*, després que li fos negat el Palau de la Música Catalana. Quan això va passar, un indignat pau **Riba** va enviar una botifarra catalana a l'interior d'una capsa d'orquídiades lligada amb la senyera a casa dels Millet, a qui responsabilitzaven de la denegació de l'espai. **Sisa i Cachas** van ser els encarregats de fer-li arribar. Aquell estiu del 1970 va assistir al mític festival de l'Illa de Wight, on segons el llibre Guinness dels Récords més de 600.000 espectadors van seguir les actuacions de **Jimi Hendrix, Miles Davis, Jethro Tull, The Doors, The Who, Emerson, Lake & Palmer, Supertramp, Joan Baez, Leonard Cohen, Kris Kristofferson, Donovan**? En tornar va enregistrar el segon *Dioptria*, en el qual va despullar el so, preparant-se per la nova etapa de la seva vida que ja començava a bullir-li pel cap.

Pau Riba, Pauet Riba i Mercè Pastor. Foto: Manel Joseph

Després de ser desallotjat la comuna on vivia a l'Avinguda Tibidabo i de passar per aquest motiu al una nit de cap d'any a la presó Model de Barcelona, el 1971 va decidir marxar amb la seva dona Mercè Pastor cap a Formentera. Eren els primers anys del hippisme a l'illa, i Riba volia desconnectar del ritme de vida que portava a Barcelona. En un ambient de proximitat a la natura, Pau Riba va enregistrar *Jo, la donya i el gripau* (Edigsa, 1971). Era un treball gravat a l'aire lliure, i el naixement del seu primer fill, en Pauet, hi és present fins i tot al dibuix de la portada -on mitjançant la tècnica del dibuix ocult hi ha referències a 'jo' (Riba), 'la donya' (Mercè Pastor) i 'el gripau' (el fill acabat de néixer, en Pauet)-, així com a cadascuna de les cançons del disc. S'hi va estar fins el 1974. En aquest temps va compondre *Astarot Universdherba*.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GhRYybJIMF0>

El seu retorn a Barcelona el va portar d'un extrem a l'altre: de la natura, la pau i la tranquil·litat de Formentera a l'atabalament de la ciutat. De *Jo, la donya i el gripau* a *l'Electròccid àccid alquimístic xoc* (Movieplay, 1975). Paradoxalment, de "La lluna, la pruna" a "Sol solet". A la pel·lícula *La Nova Cançó* (Francesc Bellmunt, 1975) responia una pregunta d'Àngel Casas dient que la seva manera d'implicar-se en la cultura catalana era destruint-la. Els anys 1975 i 1976 va participar a diversos festivals (Canet, León, Eivissa, Mallorca...), però va ser a l'Hornacina de Sevilla, una festa anual de la Universitat de Sevilla, "on se li van creuar els cables en plena actuació i va organitzar un inesperat drama de gelosia i ofuscament que va dividir el públic en bàndols. Va durar hores i va suposar la ruptura definitiva del seu matrimoni amb Mercè Pastor", segons detalla la biografia autoritzada de la seva pàgina web. El 1976 va publicar *Graficorància: les cançons de Pau Riba il·lustrades per artistes internacionals*, un llibre amb cançons, traduccions al castellà, il·lustracions, i pròleg d'**Oriol Tramvia**. Com a curiositat, una de les cançons està il·lustrada per Paco Mir, anys abans de fundar la companyia teatral El Tricicle.

El 1977 va presentar un altre dels seus discos essencials: *Licors* (Movieplay). Aquest àlbum tenia dues parts ben diferenciades. A la primera presenta tres cançons líriques ("Crida'm", "Pavana" i

"La flor del taronger"), però és a la segona part que arriba el més interessant del disc: la cançó que li dóna títol. Es tracta d'un llarg tema -més de 16 minuts- en què introdueix una multitud de sons (una partida de ping-pong, la sirena d'un vaixell, gavines...). El disc es tanca amb "Orenella i gladiol", un tema que va compondre "per amansir l'Oriol Regàs, a veure si em pagava un dels meus projectes", segons les seves explicacions. El títol al·ludeix al nom del mecenes (OREnella i gladiOL), i al final de la cançó juga amb els seus dos cognoms (Regàs i Pagès): "La meua flor es moriria/ si el pagès no la regàs".

Foto per al disc 'Electròccid àccid alquimístic xoc' amb Pau Riba flanquejat pels músics valencians Marino Hernández (baix) i Pepe Dougan (teclats) Foto: Mario Pachecho

El mateix 1977 va tornar a participar al festival Canet Roc, del qual aviat es convertiria en un dels màxims impulsors. El públic que l'havia anat a veure esperava sentir les cançons del recent *Licors*, però Pau Riba es va despenjar amb l'*Astarot universdherba*, una llarguíssima composició *free* que va interpretar al costat dels Perucho's. Els espectadors van rebre l'actuació amb moltes protestes, i la premsa se'n va fer ressò qualificant de 'fracàs' la seva intervenció. Riba es va guardar la venjança fins a l'any 1998. Com que s'havia sentit dir moltes vegades que l'actuació havia estat una llauna, va presentar tot l'enregistrament en una autèntica llauna de conserves - *Astarot universdherba* (G3G)-, amb els retalls de premsa de l'època. El mateix any 1977 va participar a les Jornades Llibertàries Internacionals del Park Güell.

La seva implicació amb el Canet Roc es va accentuar l'any 1978 -l'última edició-, en què va passar a ser-ne un dels organitzadors. A més, va dissenyar el cartell del festival partint d'una pintura de la Mare de Déu de Filippo Lippi. El lema era 'Contrita contradictio Virgo inseminanda' ('Complemada la revisió, inseminem la Verge'). Lema i cartell van suposar un dels escàndols més

grans de l'època per irreverents. Després, va venir un any sabàtic que va aprofitar per escriure una òpera folk que havia de ser protagonitzada per Maria del Mar Bonet, però que mai no s'ha estrenat. A finals d'aquell 1979 va publicar un senzill amb dues cançons: "Rollo roc" i "Jo penso en tu" (Edigsa, 1979). Així, el nou llarga durada no va arribar fins al 1981. Es va anomenar *Amarga crisi* (Edigsa), un títol de disc que cal començar a llegir per la sisena lletra per tal d'esbrinar-ne la dedicatòria (a Cris i a Marga). Tornava a ser un moment de màxima activitat. L'any següent va estrenar a la sala Zeleste de Barcelona l'espectacle *Roc senskà*, el mateix espectacle que també va presentar a la plaça del Rei, en el marc del Grec 82. Es va interpretar a si mateix a la pel·lícula *3 por 4*, de Manolo Iborra, i més tard, amb Toti Soler, van realitzar un espectacle infantil, *Història de l'home que no feu mai res de profit*, que van passejar per tot el país. El 1984 va escriure al *Noticiero Universal* la secció *De colega a colega*. I, a la mateixa època, també va protagonitzar trenta capítols de la sèrie per a la normalització lingüística *Digui, digui*, on feia de taxista andalús.

Amb la seva germana Mercè que es va fer les il·lustracions i els gravats, va publicar *Trànsit* (Taller d'Aixa, 1985). El 1986 va llençar un manifest en favor de la transcançó i, després de cinc anys de silenci discogràfic, va publicar el luxós àlbum *Transnarcís (Viatge ovidic per un jardí tancat)* (Edicions de l'Eixample), basat en l'espectacle estrenat un any abans a la plaça del Rei de Barcelona. El formen dos vinils blancs translúcids de 12 polzades i llarga durada dels quals només hi ha tres cares enregistrades, que s'acompanyen de diversos flascons amb fragàncies associades a les diferents cançons, notes sobre les olors i un llibre. Actualment exhaurit, és l'únic àlbum de Pau Riba que mai no ha estat reeditat en CD. Encara el 1985 va presentar l'espectacle *Nadal Halley a Els 4 Gats*. En aquella època, Riba va entrar a formar part de la Comissió Assessora per a la Modernització de la Cultura (organisme pertanyent a la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya), va participar a la pel·lícula *Caïn*, de Manolo Iborra, i va publicar la seva única novel·la, *Ena* (Quaderns Crema). Als seus concerts fora de Catalunya interpretava alguna de les seves cançons en castellà. Un enregistrament de "Taxista" en aquest idioma es pot trobar amb facilitat a través d'internet. També va presentar la novel·la *Ena* (Quaderns Crema, 1987).

Pau Riba al seu estudi de la casa de Tiana (el Maresme), per al reportatge '25 anys de la Nova Cançó' de TVE, del 1987, realitzat per Juan Antonio Gamero. Foto: Ferran Borràs

El 1988 va continuar participant en films -*Bajarse al moro*, de Fernando Colomo; *Unes vacances tranquil·les*, de Jordi Grau, i *El baile del pato*, de Manolo Iborra-, i va convertir l'espectacle *Nadal ?Halley?* -creat amb Toti Soler sobre nades, aprofitant la popularitat que va produir l'aparició del cometa Halley el 1986- en *Jisàs de Netzerit o capítol 0 de la Guerra de les Galàxies*. Coincidint amb el vintè aniversari del Maig del 68 publica el llibre *La "gran corrida": del maig del 68 a les eleccions del 88* (Quaderns Crema, 1968). L'any següent va participar a les pel·lícules *Verònica (Una dona al meu jardí)*, d'Antoni Padrós i Octavi Martí, i *La bañera*, de Jesús Garay; a un capítol de *Le retour d'Arsène Lupin*, dirigit per Jordi Cadena, i a l'obra *Estimat Bruce Springsteen*, muntada pel Teatre de l'Ocàs. Més tard, hi va continuar col·laborant i els va escriure els textos de totes les cançons de *Línia roja*, obra que es va estrenar el 1990 i de la qual va sortir un LP amb la banda sonora. L'any dels Jocs Olímpics de Barcelona es va fer una catifa floral de 200 metres quadrats al Moll de la Fusta per tal de rebre la flama olímpica en la seva 'arribada' a Barcelona, la nit abans de la inauguració. En aquell moment simultaniejava la seva faceta de cantant i la d'actor. Així, el 1992 va estrenar, amb el seu fill Pauet, *Ribaiba*, on recuperava algunes de les seves primeres cançons i en presentava altres de noves, i se'n va anar al Marroc per gravar *Orquesta Club Virginia*, de Manolo Iborra. Durant l'estiu va presentar el programa *Trif tong*, a TV3, i va organitzar un concert per al 25è aniversari del Grup de Folk, que es va celebrar al festival Altaveu de Sant Boi.

La llarga sequera discogràfica es va veure trencada el 1993 amb *Disc dur* (On The Rocks), el seu primer treball editat en CD, amb Pep Sala com a productor i les col·laboracions de Raimundo Amador, Juan Perro, Kiko Veneno, Sau i la & Batiste. El mateix any va enregistrar el concert *De Riba a Riba* a la sala L'Espai, en què interpretava les musicacions d'alguns poemes del seu avi Carles Riba, de la seva àvia Clementina Arderiu i cançons pròpies. El músic, que als inicis de la seva carrera havia blasmat dels seus avis poetes declarava: "jo, abans, al meu avi no l'entenia. Ara, ja sí. És un gran lletrista rocker". El treball va ser editat per El Taller de Músics. Paral·lelament, escrivia setmanalment la secció *La lògia del fil* al diari *Avui*, d'on es van recopilar els articles per al llibre *Al·lòl·la* (Proa, 1999), i es va publicar la biografia *Pau Riba*, (Edicions la Magrana), a càrrec de la periodista Magda Bonet. L'any següent va fer les cançons de *L'efecte Alka Seltzer*, un muntatge teatral de Miguel Casamayor basat en textos d'H. M. Enzensberger i Paul Watzlawick, i va incorporar el seu segon fill, Caïm, a l'espectacle *Ribaiba*. També va presentar l'espai d'entrevistes *Daguerreotips*, al programa *Zona V* de TV3. El 1996 va participar a la primera edició del Doctor Music Festival que es va celebrar a Escalari i que va congrega artistes de renom mundial: **David Bowie, Lou Reed, Iggy Pop, Patti Smith, Bad Religion**. Entre 1995 i 1999 va compondre i enregistrar diverses cançons per al disc *Rock Impúber*. Hi van col·laborat algunes artistes, entre els quals **La Lloï, Gerard Quintana i Pemi Fortuny**. Finalment, el disc no es va editar encara que algunes cançons, per exemple "La mà negra" es poden trobar a internet.

El seu nou disc no va aparèixer fins al 1997. *Cosmossoma* (Matriu/Matràs) va ser un àlbum fet a mitges amb Pastora, un grup integrat en aquell moment només per Pauet i **Caïm Riba**. Eren cançons tecno dedicades a Gaia, la mare terra. A més, també va presentar *Lletrrada* (a la col·lecció de poesia "Els llibres de l'Óssa Menor", de l'editorial Proa), on va recopilar, per ordre cronològic, les lletres de totes les seves cançons conegudes i algunes d'inèdites. El mateix any va seguir amb *Actors gramàtics*, un recital poètic fet conjuntament amb Sisa i que es van autoeditar el 1998. La revista **ENDERROCK** 37 de juliol del 1998 va incloure cinc dels seus discos al rànking *Els 100 millors discos del rock en català: Dioptria; Dioptria 2; Jo, la donya i el gripau; Licors; i De Riba a Riba*). Posteriorment, va participar en el concert de celebració dels trenta anys del Grup de Folk a Sant Esteve de Palautordera, on es va retrobar amb **Jordi Pujol** actuant com a **Pau i Jordi**, cosa que va propiciar la tornada als escenaris del duet i l'edició de *Joguines d'època i caps de mistos (inicis no nics)* (Picap/Matriu-Matràs, 1999), un CD on va reeditar tot el material anterior al *Dioptria*, el de **Pau i Jordi** i el senzill *Rollo roc* del 1977. Amb Antoni Munné-Jordà té cura de l'edició de *L'illa del gran experiment* (1999) d'Onofre Parés.

Juntament amb **Toti Soler** va recuperar, el 2000, l'espectacle *Jisàs de Netzerit o Capítol 0 de la Guerra de les Galàxies*. El projecte, que aviat va abandonar el guitarrista, va desembocar en el llibre-disc editat per Columna el 2001 amb il·lustracions de Max. El disc, titulat *Nadadales*, compta amb diversos col·laboradors: **Sisa, Enric Casasses, Joan Reig, Roger Mas, Pascal Comelade, Sicus Carbonell**? Se'n va fer una estrena a L'Espai, un dia de desembre que Barcelona -i tot Catalunya- rebia una important nevada. La gira de l'espectacle -que reprendria cada Nadal amb adaptacions sobre el guió explicant l'actualitat de l'any- es va fer en companyia de **De Mortimers**. Amb el mateix grup va elaborar l'espectacle infantil *Metralletes*, que el 2003 va tenir una versió televisiva consistent en una sèrie d'esquetxos de menys d'un minut emesos al programa *Club Súper 3*.

La revista ENDERROCK número 100, del febrer del 2004, va considerar que el doble LP *Dioptria* era la referència més important de la música popular en llengua catalana. Va ser el disc més ben valorat pels crítics consultats per la revista, i va encapçalar la llista dels 100 millors discos del rock i la cançó en català.

Presenta l'assaig *Nosaltres els terroristes* (Matriu Matràs, 2005) del que **Enric Casasses** en diu "Discurs polític semblant al de **Chomsky** però més curt, més clar, més ben argumentat i més revolucionari"

El 2006 ENDERROCK va voler commemorar els 35 anys de la publicació completa del *Dioptria* amb un seguit d'actuacions. Es va publicar un número de la revista ROCKOL·LECCIÓ dedicat a **Pau Riba** i el propi músic va dirigir un documental sobre l'enregistrament del *Dioptria*. Es deia *37 anys i un dia*, i va romandre pràcticament inèdit fins l'any 2019, en que va ser distribuït en format DVD juntament amb la revista ENDERROCK. Però el punt culminant de la celebració va tenir lloc a L'Auditori el dimarts 5 de setembre com a cloenda del quart San Miguel Mas i Mas Festival. S'hi va celebrar un espectacle anomenat *Dioptria v.2.1. 35 anys de celebratge a Pau Riba*, en el qual diversos artistes versionaven les cançons de l'emblemàtic àlbum de **Pau Riba**. Aquell dia s'hi van poder sentir, entre d'altres, "Noia de porcellana" (**Pascal Comelade**), "Cançó 7a en colors" (**Albert Pla**), "Taxista" (**Santiago Auserón**) i "El matí de Sant Esteve" (**Sisa & Oriol Tramvia**).

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=fmUhlS1ySpc>

Una conversa amb Francesc Vidal es converteix en el llibre *Màximes maximalistes* (Arola Editors, 2006). El 2007 segueix amb diversos espectacles en actiu però no presenta nou disc fins el 2008. Es diu *Virus laics* (Matriu/Matràs). Entre les cançons del disc hi ha una curiosa versió del "Virolai", una peça de **Joan Manuel Serrat** -"Balada per un trobador", que ja havia presentat al disc *Per al meu amic? Serrat* (DiscMedi, 2006)- i dos *divertimentos* en castellà: "PP?SOE" i "Que yo meo", versió alternativa d'una peça que ja havia presentat en un recopilatori de la revista Rockdelux. Aquell mateix any, **Sisa** publica *Ni cap ni peus* (K Indústria, 2008) i li dedica la cançó "Al cantaire Pau Riba". El cantant galàctic retrata el seu amic: "Animal electroàcid, de son avi mig penjat. / Té un forat negre al terrat, on hi habita l'home estàtic. / Entre folk i dioptria, pasturant per l'univers. / Amaneix música i vers amb la pedra de follia."

A les festes de la Mercè de Barcelona del 2009 va presentar l'espectacle *Copulacció*. Es tracta de la construcció d'un tres de set aixecat pels Castellers de Barcelona a l'interior de la rotllana d'una sardana mentre **Riba** i l'**Orquestra Dic Emsembla** interpretava "Dansardana", una peça de *Virus laics*.

En complir-se 40 anys de la publicació de *Jo, la donya i el gripau* (Edigsa, 1971), **Pau Riba** va recuperar el repertori del disc a l'espectacle *40 Gripaus*. Paral·lelament, G33G, BankRobber, La Casa Calba i Matriu/Matràs van posar a la venda una carpeta amb la reedició del CD, un documental sobre el disc produït per Isaki Lacuesta, un llarg llibret explicatiu que inclou fotos i diabuixos de l'època, i la reproducció d'una carta manuscrita que Mercè Pastor va adreçar a **Riba**

des de Formentera. Tot plegat es va presentar amb una caixeta que comptava amb una il·lustració de **Miquel Barceló**.

Pau Riba i l'Orquestra Fireluce Foto: Pere de Prada

Juntament amb **Pascal Comelade** va publicar *Mosques de colors* (DiscMedi, 2013) i va fer una extensa gira de concerts per tot el país. També va col·laborar a al disc de l'**Orchestra Fireluce** recitant "Nina de Miraguano". La cooperació amb la formació gironina tindria continuïtat en els anys a venir. Encara el 2013, va participar a les *Converses Enderrock* dialogant amb **Mine!**. El 2014 va presentar el llibre *Sa meu mare* (Ara Llibres, 2014), un tendra retrat de la seva mare, molt distant emocionalment de la cançó que li havia dedicat al primer *Dioptria*, "Mareta bufona".

Un any més tard es va aliar amb **Mau Boada** i **El Petit de Cal Eril** per recuperar *Els prínceps de Rocamadour*. Es tracta d'un seguit de cançons de l'etapa formenterenga de **Pau Riba** just en el període posterior a *Jo, la donya i el gripau*. Entre elles hi ha, per exemple "La princesa del bosc" (que ja havia incorporat a *Ribaiba!*), "La dansa de palau", "Oblidada catedral", "El dia que farem l'amor", "Coses que passen", "El brodat"? El 2015 i 2016 va ser el Rei Carnestoles al carnaval de Barcelona. També va publicar *La revolució que ara toca* (Pòrtic Edicions), llibre en que a través d'una conversa amb Francesc Miralles dona la seva opinió sobre temes d'actualitat. El 29 de maig va debutar a Nova York amb un concert al club Baby's All Right, amb l'artista i activista **cyborg Neil Harbisson**.

En la seva faceta d'acòrit, va participar a la pel·lícula *Els indesitjats Europa!*, de Fabrizio Ferraro, a la qual també va signar una part de la banda sonora. El film es va estrenar el 2018. Aquell mateix any apareixia al mercat el llibre de Ramon Moreno *Pau Riba en 20 cançons* (Edicions Cal·lígraf). També va homenatjar el seu gurú Damià Escudé amb un concert anomenat *De mi a Damià*.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=gNHIZYn_bpk

El 2019 va tornar a ser un any molt intens. Va publicar *Ataràxia* (autoeditat) amb l'**Orchestra Fireluche** i va celebrar el 50è aniversari de la publicació del primer *Dioptria*. La discogràfica Munster Records va publicar una versió remasteritzada de l'icònic doble disc en una edició supervisada pel músic en què esmenava alguns dels errors de l'edició original. A més va fer una gira d'aniversari amb concerts espacials, entre ells el que va tenir lloc al Teatre Joventut de L'Hospitalet en el marc de BarnaSants i que va comptar amb col·laboradors que van ajudar a recrear l'atmosfera del disc i actualitzar-la a mig segle després de ser publicat.

L'última obra publicada per **Pau Riba** és *Història de l'univers* (Males herbes, 2021), un llibre en el que el cantant explica, com si fos una novel·la però basada en una sòlida base científica, una història que comença amb el big bang.

El 6 de desembre de 2021, **Pau Riba** va explicar que li havien detectat un càncer de pàncrees "que no pot ser extirpat" i que s'estava sotmetent a un tractament de quimioteràpia, alhora que també rebia un altre tractament d'hipertèrmia i vitamina C en dosis altes a l'Institut Khwab de Barcelona. Però la malaltia no el va fer aturar l'activitat professional. Com estava previst, va muntar l'espectacle *Jisàs de Netzerit* al costat de **De Mortimers**, tot i que per diferents causes, com el seu contagi de Covid-19, no va poder fer tots els concerts previstos. També va aprofitar per revisar galerades d'un nou llibre, encara inèdit, titulat (provisionalment) *Música icono-clàssica: Història de la música del segle XX* i que serà editat per Males Herbes aquest 2022. Per si fos poc, al costat de l'**Orchestra Fireluche** va ultimar el disc *Segona florada*, basat en textos propis recitats sobre l'acompanyament de la banda. El 15 de febrer del 2022 TV3 va emetre en *prime time* una gran entrevista-reportatge feta per Laura Rosel i el darrer concert al costat de **De Mortimers**. La seva lluita amb el càncer -amb el cranc que tinc a dintre, segons les seves paraules- acabat aquest 6 de març. Les darreres setmanes de vida, des que es va saber la seva malaltia, **Pau Riba** va rebre multitud de mostres de complicitat, de solidaritat i d'agraïment. Mostres que reconeixien el mestratge d'un músic, poeta, cantant i narrador únic, interessat en disciplines ben diverses i capaç de jugar amb les paraules i els conceptes.